

Philip Huff

BOEK VAN
DE DODEN

2014

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

‘De doden zijn dood, voor hen zijn er geen problemen meer. Maar wij levenden, wij zullen na deze feestnacht weer wakker worden. En hoe zullen we dan verder leven?’

Simone de Beauvoir – *Les Mandarins* (vertaling Ernst van Altena)

Vrijdag

‘Ik moet wat droppen nu,’ zegt Johan. Hij gaat met een hand langs zijn slaap. Het zijn de eerste woorden in minuten die als coherente zin tot me doordringen: Ik moet wat droppen nu.

Het is de vrijdag voor kerst en Johan heeft ons meegenomen naar een feestje op de Herengracht, de verjaardag van Sarah. Sarah wordt vanavond dertig en gaat over een paar maanden met haar vriend terugverhuizen naar het Gooi, om daar te bevallen van hun eerste kind. Ze was het eerste meisje dat ik zoende, mijn eerste vriendinnetje zelfs, op de lagere school, maar ik heb haar de afgelopen tien jaar nooit langer dan vijf minuten achter elkaar gesproken. Haar vader verdiende enkele jaren geleden vijftig miljoen met de verkoop van zijn drankconcern aan een Duitse supermarktketen. Nu staat z’n naam in glas in lood in het Rijksmuseum, tussen die van Fentener van Vlissingen, Goldschmeding en andere culturele weldoeners, en heeft hij een kasteel met wijngaard in Italië.

Seth kijkt naar een opengeslagen fotoboek van Muhammad Ali. De randen van de pagina's glimmen van het bladgoud waarmee ze zijn bewerkt. Aan de muur boven het dressoir hangt een ingelijste Amerikaanse vlag. Aan de lijst zijn kerstlampjes gehangen.

Sarahs vriend is kalend. Ik ben zijn naam even kwijt. Hij werkt bij een bank op een van de grachten, geloof ik. En daarvoor werkte hij met Johan. Het kan zijn dat hij inmiddels op de loonlijst van Sarahs vader staat, of een of andere start-up heeft die door haar pa wordt gefinancierd. 'Als ik een klappertje maak, zet ik een haarlijn tot hier en trap ik die heks eruit,' zei hij vorige week tegen Johan. Ze moesten er allebei hard om lachen. Johan zei dat het vooral zo grappig was geweest omdat het waar was.

De muziek is iets elektronisch, met een drumstelbeat. Al onze stemmen klinken hetzelfde. Ik las deze week ergens – in een tijdschrift? dat boek over Clint Eastwood? op Wikipedia? – dat het geluid van druk pratende mensen over de hele wereld hetzelfde klinkt, ongeacht de taal. De Fransen noemen het *baragouin*: koeterwaals. Brabbeltaal, wat God moet horen als hij Kanaal Aarde aanzet. Het mengsel van geluiden, van het geroddel na een pianorecital tot de verslaggeving van een massamoord – én de geluiden van die piano- en slachtpartijen zelf. De zachte g van Johan en de rollende r van Seth. Alle liefdesliedjes, alle gedichten, alle verklaringen van een mens aan een ander, van altijd.

Victoria weigert mijn kant op te kijken. Ik heb haar sinds het ongeluk op Borgloo niet meer gezien. Ze ziet er goed uit. Ze draagt haar haar anders dan vroeger, kortgeknipt. Het is dik. Haar vriend is er ook, in een donkerblauw en geel baseballjack. Ik vraag me af wat ze zal doen, als ze straks merkt dat ik er ben. Maar ze kijkt nog steeds niet hierheen.

'Hoeveel heb je?' vraagt Johan dan aan Seth. 'Ook voor

straks?’ Hij draagt een wijd shirt met diepe v-hals. Je kunt de aanzet van zijn perfecte borstspieren zien. Waar zijn geblokte overhemd is gebleven, weet ik niet. Seth heeft zijn zwarte vestje aan, met de rits hoog gesloten. Hij knikt.

‘En coke?’

‘Ook.’

Ook. Alle andere woorden lijken op dit moment onbelangrijk. Maar dan komt het menselijk rumoer weer terug. Je moet je stem behoorlijk verheffen om jezelf verstaanbaar te maken in zo’n luidruchtige cultuur. Een alternatief is misschien dat je gaat fluisteren, zodat men voorover moet leunen om je te verstaan, maar ik denk dat ze je ook dan laten zitten.

Victoria’s huid is ongelofelijk gebruikt in vergelijking met de rest van de aanwezigen. Ze heeft een strakke spijkerbroek aan. Haar heupen en billen zijn zestien jaar oud; ze hebben haar verjaardagen tot nu toe gedeeld. Sjors, haar vriend, die iets verderop staat, kijkt nu wel naar me. Ik vraag me af of hij iets weet. Maar als hij ook maar iets zou weten van wat er de afgelopen jaren allemaal is gebeurd tussen mij en zijn vriendin, zou hij denk ik al eerder geprobeerd hebben me op mijn bek te slaan, en niet meer dan een jaar na dato. Toch merk ik dat ik nog een keer over mijn schouder zijn kant op kijk, als ik wegloop.

Seth neemt ons mee naar een grote studeerkamer achter de keuken. Een jongen staat over het bureau gebogen, zijn ene neusgat drukt hij dicht, een opgerold twintigje steekt hij in het andere. Op het leren blad ligt een boek van Eckhart Tolle. Er steken gekleurde post-its uit. Erachter staat een foto van twee jonge mensen in een gouden lijstje; de vrouw heeft een baby in haar armen. Johan zegt iets over Sarah, en dat ze net zo weinig doorheeft als

de portretten van haar ouders op die foto. Hij lacht naar me. Zijn grote, Indonesische ogen stralen, zijn zwarte haar glanst. Ik begrijp niet wat hij bedoelt. Dan geeft hij een boks op mijn bovenarm, precies waar het pijn doet. 'Victoria is er,' zegt hij.

Ik knik.

'Als je weg wilt, zeg je het, hè? Ik kan me voorstellen dat het heel *heavy* is.'

'Ja.'

'Je hebt haar niet meer gezien sinds het ongeluk, toch?'

'Nee.'

Johan schudt zijn hoofd. 'Man.'

Seth haalt een plastic zakje uit zijn broekzak, vol met iets wat op zoutkristallen lijkt, in vorm en helderheid, alleen is dit roze.

'Eh, wat is dit voor shit?' vraagt Johan.

'K.,' zegt Seth.

'K.?'

Seth knikt. Naast zijn oor loopt een litteken, even lang en breed als een broekgulp. Het bot van zijn kaak was zichtbaar door de wond, de avond dat we in het OLVG eindigden omdat hij op de Wallen op de punt van een hek was gevallen. Toen de assistent de spuit in zijn huid zette, kwam de verdovingsvloeistof er bij de wond weer uit.

Ik maak mijn vinger nat en steek hem in het zakje. Het verbaast me hoe bitter het kristal smaakt.

In de reflectie van het zwarte raam zie ik geesten zweven in de lucht boven de binnenplaats. Het zouden mijn vrienden kunnen zijn, ze doen wat wij doen: ze treffen voorbereidingen voor het vervolg van de avond.

'Gaan we,' zegt Johan, en hij neemt het zakje aan en buigt over het bureau. Ik moet denken aan de stelling van Seth: *Meer innemen* = *Minder denken* = *Meer innemen* = *etc.* Volgens Johan is het geen

stelling maar een wet, omdat de these zich vaak genoeg bewezen heeft.

‘Moet je kijken,’ zegt Seth. ‘Je staat hier in de kast.’ Hij knikt naar mijn boek. ‘Gaaf dit boek nou over jou en Victoria, of dat andere?’

‘Het andere,’ zeg ik. ‘Dat niemand las.’

Johan komt omhoog en haalt zijn neus op. Hij kijkt me aan. ‘Jij ook?’

Ik lik langs mijn tanden en knik.

Seth kijkt naar een foto van Sarah en haar vriendje in de bergen. ‘Wat zou die gast verdienen?’ vraagt hij.

‘Geen idee,’ zegt Johan, en hij kijkt om zich heen. ‘Maar volgens mij betaalt Sarahs vader dit allemaal.’

De muziek in de zitkamer is veranderd: iets met meer beat erin en een Auto-Tune-zanglijn van een hoge stem die de dagen van de week opzegt. Victoria heeft me nog steeds niet opgemerkt. Ik pak een glas water in de open keuken om de bittere smaak weg te spoelen. Een meisje met een brede mond en grote tanden staat met Sarah te praten. Ik neem een laatste, lange slok. De smaak in mijn mond is niet weg. De pijn in mijn bovenarm wordt al wel minder.

Ik loop langs de ijskast. Op de deur hangen foto's en handgedrukte babykaartjes op geschept papier en uitnodigingen voor huwelijken. ‘De heer en mevrouw Van Braam hebben het genoeg...’ en ‘Ja! Een meisje!’ Een zwart kaartje met in witte letters erop gedrukt: ‘Dit is het’. En een datum.

Dit is het. Dat is waar. *Ook* – evenzo, evenzeer – is een leugen. Je hebt verdomme altijd meer dorst dan je drinken kunt; er komen altijd meer levens bij die je ook had kunnen leven, niet minder.

En die levens blijven soms aan je plakken, als natte kleren in de regen. De grootste vorm van zelfbedrog is geloven dat je meer kunt hebben dan je hebben kunt.

Het mooie meisje dat met Sarah praat, kijkt me aan. Over haar schouder zie ik Victoria bij haar vriend staan. Haar aanwezigheid trekt aan me en maakt me misselijk, zoals de diepte vanaf de rand van een hoog gebouw.

Op de bank kijk ik naar de ingelijste Amerikaanse vlag aan de muur. De spotjes aan het plafond weerspiegelen zich in het glas. Het meisje met de grote tanden komt naast me zitten. Ze houdt een glas witte wijn in haar hand en draagt kleine oorbellen.

‘Hannah,’ zegt ze. En ze steekt haar hand uit.

‘Felix.’

Haar handpalm is zacht en een beetje nat. Hannah draagt een zwart jurkje en schoenen met hoge hakken en dunne straps. Je kunt haar tenen zien. Dat lijkt me koud, buiten. Dan merk ik dat ze kijkt hoe ik al een tijdje naar haar voeten staar. Roze nagels op bruine voeten.

‘Je lakt je teennagels niet.’

Hannah lacht. ‘Nee,’ zegt ze. ‘Daar worden ze geel van en dan blijf ik bezig.’

‘Ik vind het mooi zo,’ zeg ik. Ik heb ineens weer dorst.

‘Waarom is er geen kerstboom?’ vraagt het meisje.

‘Gestolen,’ zeg ik. ‘Of weggelopen. Naar waar het zonnig is.’

Hannah lacht. Ze is dronken. Ik kan niet goed zien of ze verder nog iets gebruikt heeft. Haar pupillen zijn groot, maar haar ogen ook.

‘Wat doe je, Hannah?’

‘Ik studeer.’

‘Hoe kom je hier dan?’

‘Ik werk. Op feestjes. Als model. Soort van. Meer als hostess, eigenlijk. Daan nodigde me uit. Ik ken hem van een feestje. Een fundraiser voor het Emma Kinderziekenhuis.’

Ik heb geen idee wie Daan is, ik weet van de meeste mensen hier niet wat hun naam is. ‘Ja. Daan en Emma.’

Hannah lacht weer. Een van haar snijtanden mist een hoekje. Ze raakt kort mijn bovenarm aan, maar ik ben me niet meer zo bewust van mijn armen. Mijn handen voelen groot en sterk aan, maar ze horen nauwelijks nog bij mij.

Johan staat met Sammie Stax te praten. Ze heeft donker haar tegenwoordig. Sammie is de dochter van een bekende televisie-regisseur. Ook zij komt bij mij uit de buurt. Sammie praat veel, en Johan knikt voortdurend. Daarom zijn we hier. Hij wil haar neuken.

Alles draait en loopt door elkaar heen. Uit het baragouin bereiken halve zinnen me: ‘Ik wilde dat je kon zien wat ik zie...’ ‘Ik wilde later detective worden. Of archeologe.’ ‘Nee, dat shirt staat je prima.’

Ik heb het gevoel dat ik heel lang moet gapen.

‘Is dat Sammie Seks niet?’ vraagt het meisje dan. ‘Of hoe spreek je dat uit?’

Ik doe net alsof ik Johans kant op kijk, maar ik kijk langs hem heen. Alles gloeit.

‘Ik zag Victoria Lucas net ook al. Daar.’

Johan zegt dat we gaan. Hij staat voor me, met zijn jas al aan en zijn sjaal al om. Hannah kijkt op.

‘Oké,’ zeg ik tegen Johans kruis. Ik voel mijn schouder en gezicht niet meer. Mijn huid is van hout.

Johan kijkt naar Hannah: 'Kom jij ook mee?'

Hannah zegt niets. Ik sta al bijna en kijk naar mijn handen. De handen die Victoria zo mooi vindt.

'Ik zou het –' begint ze.

'Mooi zo,' zegt Johan en hij steekt zijn hand uit om Hannah omhoog te helpen en kijkt mij aan. 'Eh, bestel jij dan even een taxi? Ga ik nog even dag zeggen tegen Sammie.'

Ik loop naar de hal, en terwijl ik de deur open voor Hannah kijk ik nog een keer in de richting van Victoria. Ze kijkt me voor het eerst aan.

Het is niet wat ik had verwacht van ons weerzien, en ik ben blij dat er een stevige trapleuning is, want ook mijn benen voelen niet meer aan alsof ze bij mij horen. Seth staat onder aan de trap te roken. Wanneer hij Hannah en mij een sigaret aanbiedt, zie ik dat ook hij onvast op zijn benen staat. Hij zegt iets tegen Hannah, over haar jurkje.

Als ik op mijn telefoon wil kijken waar de taxi blijft, zie ik een bericht van Victoria verschijnen: 'Sorry,' schrijft ze. 'Ik wilde je graag zien en spreken, maar als Sjors er is, is het zo lelijk. ps: Is het een leuk meisje?'

Terwijl ik het lees, stuurt ze een volgend bericht: 'Of vind je het stom dat ik dat zeg?'

De taxi rijdt voor. Ik laat mijn telefoon in mijn zak glijden en houd de deur open voor Hannah.

'Dankjewel,' zegt ze. Het is koud. Ik loop om de auto heen en gooi mijn peuk in de goot. Als ik voorin ga zitten, hoor ik Johan aan Seth vragen hoe het zit met de kwaliteit van de coke en of we niet moeten bijkopen.

Ik zit naast Seth en Hannah aan de bar in een achterkamer van Pink Rose, een koud glas spa rood met citroen in mijn handen. Johan zit verderop, een donker meisje op zijn schoot. Ik weet steeds beter waar mijn lichaam zich bevindt, voel mijn armen en benen weer. Een stripper met grote siliconenborsten staat op de bar te dansen. Ze heeft een roze broekje aan. Hannah zegt me dat ze nog nooit neptieten heeft aangeraakt. Ze vraagt me of ik dat wel eens heb gedaan. Haar lichaam is heel dicht bij het mijne. Haar neus drukt tegen mijn wang.

‘Misschien,’ zeg ik.

Hannah lacht erom.

‘Ga je hierover schrijven?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Dat heb ik al eens gedaan.’

Hannah lacht weer. Ze zegt hard: ‘Verdomme.’

De stripper met siliconentieten gaat op Seths schoot zitten. Een andere hoogblonde stripper stapt het gelakte hout op. Ze draagt een zilveren string. Alles herhaalt zich, altijd.

De muziek staat harder nu. Ik vraag me af hoe lang dat al zo is. Mijn borstspieren lijken los te trillen, alsof ze in de lucht om me heen willen oplossen.

Hannah zegt dat ze neptieten wil voelen, haar hoofd dicht bij het mijne. Ze vraagt het aan een stripper die voorbij komt gelopen. Ze schudt haar hoofd, haar lippen zijn heel rood. ‘Nee,’ zegt ze. ‘Betalen.’

Nee. Ik hoor het woord maar net, over de diepe beat en hoge, hysterische synthesizers heen.

‘Hoezo?’ vraagt Hannah. ‘Ik ben toch ook een meisje?’

‘Nee,’ zegt de stripper weer. ‘Betalen.’

‘Wacht. Zal ik een lapdance nemen?’ vraagt Hannah. ‘Vind je dat leuk?’ Maar ze voelt waarschijnlijk dat ik geen zin heb, want tegen de stripper die is blijven staan zegt ze: ‘Nee, laat maar. Dankjewel.’

Ik vraag me af waarom ik hier nee tegen zeg: Hannah, een tiener nog, dun maar niet anorectisch; naïef maar niet dom, met een prachtige mond... die een lapdance wil. Over de bar komen tien centimeter hoge hakken voorbijgelopen. Voeten met blauwgelakte nagels, op de buitenste tenen twee eksterogen die me aankijken.

Ik kijk naar Seth en roep boven de muziek uit: 'We moeten hier weg.'

Seth draait zijn hoofd mijn kant op en maakt een verontschuldiging gebaar naar het meisje op zijn schoot. Aan het einde van de bar probeert een man in pak champagne te kopen voor Johan en het donkere meisje.

Hannah praat over haar bijbaan. Ze vertelt dat ze in huizen in 't Gooi wel eens met alleen tepelstickers op moet bedienen. Sommige meisjes doen ze helemaal uit, maar zij niet. Het lijkt alsof ze daarvoor nog een reden gaat geven, maar dat doet ze niet. Het is werk, zegt ze. Het verdient goed. 'En soms is het leuk. Vaak. Waar ik Daan ontmoette, bijvoorbeeld, dat was echt leuk. En die kent weer allemaal mensen. Dat is ook handig.'

Soms zitten ze natuurlijk wel aan je, zegt Hannah dan, en haar stem gaat steeds meer op in al het geluid om ons heen. Hannah zegt dat dat niet zoals hier is, en heel kort maar. Ze zegt dat ze dat meisje ook wel begrijpt. 'Het is haar werk. Maar ik ben een meisje. Ik wilde alleen haar tieten even voelen.'

Ik ben met Seth in de wc. Hij staat voor de spiegel en kijkt naar zichzelf. Hij haalt zijn neus nog eens op. Zijn ogen zijn rood. Ik vraag me af of hij in de spiegel hetzelfde ziet als ik wanneer ik naar hem kijk.

'Ik ben zo naar de getver,' zegt hij dan.

‘We moeten hier weg,’ zeg ik.

‘Dat zei je net ook al, ja.’ Hij is even stil. ‘Man, die Victoria...’

Ik knik.

‘Wat een lichaam, hè? Die benen... Ik begrijp jou wel. Ondanks al dat gezeik begrijp ik jou wel.’

Nu is het mijn beurt mijn neus nog eens op te halen. De binnenkanten van mijn neusgaten branden.

‘Heb je haar helemaal niet meer gesproken sinds jullie ongeluk?’

Ik schud mijn hoofd. Het is een slecht idee hier nu over te praten. Ik haal mijn vinger nog eens langs mijn kriebelende neus.

‘Wauw.’ Seth kijkt nog steeds naar zichzelf in de spiegel, op zoek naar iets in de compositie, zoals een kunstenaar naar zijn schilderij kan kijken om het te redden. ‘Dat is wel hard. En je zegt dan niets tegen haar? En zij ook niet tegen jou? Dat is toch –’

‘Ja,’ zeg ik. ‘Ja, Seth.’ Ik hoor zelf ook de irritatie in mijn stem. ‘Dat is raar.’

Het is weer even stil. Op de achtergrond klinkt het gestamp van de muziek. Ik ben ineens heel helder in mijn hoofd. Mijn handen horen weer bij mijn lichaam. Mijn armen voelen sterk. De coke komt eindelijk aan.

‘Zij is ook wel lekker.’ Seth gebaart met zijn hoofd naar de deur. ‘En er zit denk ik wel een goed verhaal in. In de ervaring. J.D. Salinger viel op jonge meisjes, toch? Charlie Chaplin weet ik zeker. Toch? Man, ik ben zo naar de getver.’

‘Heb je viagra bij je?’ vraag ik. ‘Voor mij? Johan heeft het toch niet meer nodig.’

Seth glimlacht. Een hand verdwijnt weer in zijn broekzak.

‘En nog wat coke? Voor straks? Ik heb zin om dat meisje heel lang en heel hard te neuken.’

Seth knikt. 'Wacht even,' zegt hij, als hij zijn hand uit zijn zak haalt. Hij neemt nog een flinke snuif cocaïne uit een sleutel. De viagra zit in een kleine plastic strip in een kartonnen doosje. 'Aerius' staat erop. 'Filmomhulde tabletten'.

'Wat is dat?'

'Viagra.'

'Nee, de verpakking.'

'O. Dat. De doosjes van mijn antihistaminepillen. Je weet nooit wie wat waar vindt. Coke is oké. Maar viagra?' Hij schudt zijn hoofd en drukt twee pillen uit de strip in zijn open hand. 'Nu nemen. Over een uurtje helemaal het mannetje. We rekenen later wel af.'

Op straat geeft Johan Hannah een veel te lange zoen op haar wang, vlak bij haar mond. Zijn hand ligt op haar billen. Hij vraagt Hannah of ze het leuk heeft gehad. Ja, zegt ze, ja. 'Goed zo,' zegt Johan en hij geeft haar weer een te lange zoen op haar wang. Zijn Brabantse accent is goed te horen.

Seth trekt aan zijn jas: 'Oké, Casanova. We gaan. De dames wachten.'

Hannah lacht. Dan huivert ze. Ik trek haar tegen me aan als we weglopen. We lopen nog geen tien meter over de Zeedijk als we Victoria en Sjors tegenkomen. Dat wil zeggen: ik denk dat zij het zijn. Ze lopen verderop, arm in arm, in een groepje mensen dat ook van het feestje komt, richting het Centraal Station. Ze komen waarschijnlijk uit de San Francisco.

Ik stop op het bruggetje op de Zeedijk. Het kijkt uit over een smal grachtje dat leidt naar het IJ. Het water trekt onder ons voorbij. Ik zoen Hannah. Haar mond is warm en groot en prettig. Ze smaakt naar drank.

Als ik mijn hoofd naar achteren breng, lacht Hannah. Ze zegt dat ze het koud heeft en vraagt waar de taxi's staan. Ik knik in de richting van de Sint-Nicolaaskerk. 'Daar.' Victoria en Sjors zijn verdwenen. De lucht achter het Centraal Station is zwart als het water, met een streep donkerblauw laag aan de horizon. Misschien moet ik haar alleen naar huis brengen. Dan lig ik wel de hele nacht met een harde lul in bed, maar toch.

Nee, denk ik. Ik moet haar niet neuken. Maar Hannahs hand zoekt zich onderweg naar de taxistandplaats een weg onder mijn jas.

De taxichauffeur is kaal en draagt een overhemd. Hij heeft een trots, Noord-Afrikaans gezicht. Het Damrak is leeg en hij geeft gas, maar bij het Beursplein rennen drie studenten ineens de straat op. De taxichauffeur moet hard remmen. 'Hufters,' zegt hij.

Op de Dam staat een grote, verlichte kerstboom. Ze hebben er takken aan moeten plakken, zo'n schrale boom was het. Het ziet er nog steeds niet uit.

De stilte tussen mij en Hannah is een aanwezige, klunge-lige stilte, sinds ik heb gevraagd waar ze woont, dat adres in de Pijp heb doorgegeven aan de taxichauffeur en zij zei: 'Maar ik heb een huisgenootje.' Ik zei niets. Op een houten schot bij een pand op het Rokin staat geschreven: MEN BESTAAT MAAR WAT. Een zwerver met een sikje, een grijze fleecemuts en een lange, zwarte jas aan staat ernaast. Hij kijkt onze taxi na.

'Is het waar dat je een auto-ongeluk hebt gehad?' vraagt Hannah als we stilstaan bij De Munt.

Ik mis het moment om een ander antwoord te kunnen geven dan de waarheid. 'Ja.'

'En dat je in het ziekenhuis hebt gelegen?'

Ik knik. De winkels en cafetaria's op het Muntplein zien er verlaten uit.

De taxi rijdt weer.

'Wat gebeurde er?'

'Ik weet het niet.' Ik weet niet wat ik verder nog moet zeggen.

'Zat je alleen in de auto?'

'Ja. Nee. – Ja.'

'Ik wil niet naar huis,' zegt Hannah dan en ze legt haar hand op mijn bovenbeen. Ik heb ook geen zin om vanavond alleen in bed te liggen en de hele tijd aan Victoria te denken, doelloos rondjes te rijden in mijn hoofd.

Wat ik nodig heb, is nog een lijntje. Ik kijk naar de taxichauffeur. 'Heeft u er bezwaar tegen...' zeg ik, en ik hou het plastic zakje van Seth omhoog.

De pijn van mijn bovenarm straalt nu ook uit naar mijn schouder. De huizen van de Vijzelgracht trekken aan ons voorbij. Hier en daar zijn nog lampen aan.

Mijn neus is een schoorsteen voor hete lucht, mijn borstkas de korf waarin de kolen gloeien. En mijn hart bonkt hoog en hard en hevig in mijn hals, op de vlucht voor de hitte.

De drugs zijn als een druppel inkt in een glas water en geven nu kleur aan mijn gedachten.

Op de Stadhouderskade zeg ik tegen de taxichauffeur: 'Kunt u hier rechtsaf gaan?'

De lobby van het hotel op de Prinsengracht is hoog en groot en licht. Het is een van de weinige hotels waar ik niet met Victoria ben geweest. De liftschachten zijn van glas gemaakt; een zwart,

metalen mechaniek schuift langzaam omhoog. In de stoelen van de lounge zitten vier mensen. Amerikanen, zo te horen. Ik heb moeite met de twintig stappen naar de receptie. Het is heel licht in mijn hoofd en ik heb het warm, mijn hart slaat zo snel dat het amper bloed rondpompt.

‘Goedenavond,’ zeg ik tegen de vrouw achter de balie. ‘Vanavond wilden wij de romantiek hoogtij laten vieren.’ Ik ben blij dat ik iets heb om tegenaan te leunen, want ik klink bijna buiten adem. Ik kijk kort over mijn schouder, naar Hannah, die nog bij de schuifdeuren naar een of andere foto staat te kijken. ‘Wat wij ons afvroegen,’ zeg ik, ‘is of u nog kamers heeft.’

De vrouw knikt. Ze draagt een zwart mantelpak. ‘Wilt u uitzicht op de binnentuin of op het water?’

Hannah komt naast mij staan.

‘Zeg het maar,’ zeg ik. ‘De tuin of het water?’

‘Het water,’ zegt ze, en ze lacht.

Hannah zegt dat het de mooiste hotelkamer is die ze ooit heeft gezien. Ze trekt de deuren van de kledingkast open. Er hangen twee badjassen van het hotel. Nu staat ze voor het raam en kijkt naar buiten. ‘Moet je kijken,’ zegt ze. Ze heeft haar kleren nog aan, maar ze zijn al uit. Morgen wordt geen mooie dag. Ik ben de slechtste ex-minnaar van de stad.

Ik open de deur naar de badkamer. In mijn broekzak zoek ik naar het boterhamzakje van Seth. Het badkamermeubel is koud. Het valt me nu pas op hoe nat mijn handen zijn. De boord van mijn shirt is ook nat. Hannah vraagt of ik wil douchen. Ze kijkt om van bij het raam. Ik schud mijn hoofd. ‘Ik moet even naar de wc,’ zeg ik, en ik duw de deur dicht.

Ze heeft mooie voeten. Een fijne lach. Ik kijk naar de dichte

deur en dan weer naar mezelf in de spiegel en leun voorover. De waterglazen onder de spiegel blinken. Er liggen schone handdoeken op het rek. Negentien jaar oud is volwassen. Negentien jaar is goed. Achter de deur gaat muziek aan.

Het gele straatlicht valt door de opening tussen de gordijnen de hotelkamer in. Hannah zit naakt in de grote stoel, ze bijt op haar onderlip. Ze zet haar hielen op de rand van het zitvlak.

‘Ik wil dat je met jezelf speelt...’ zeg ik.

Ze brengt haar hand naar beneden. Naast haar schaambeen zit een tatoeage. *Vita*, staat er.

‘Eh, eh,’ zeg ik. ‘Eerst die oorbellen uit.’

Haar handen gaan weer omhoog. Haar kleine tepels zijn hard. Ze doet voorzichtig haar oorbellen uit, legt ze naast zich neer op een tafeltje. De stoel is groot; Hannah zakt er bijna in weg. Ze is een meisje en de rugleuning komt tot ver boven haar hoofd. Op de achtergrond speelt ‘Get Lucky’ op haar iPod: ‘We’re up all night ’til the sun, we’re up all night to get some.’

‘Nu. Opnieuw.’

Hannah maakt de toppen van haar vingers nat met haar tong. Ze glinsteren.

Nu. Opnieuw. Ik hoor mijn eigen woorden heel duidelijk. En iemand zingt met vreemde beklemtoning: ‘We’re up all night for good fun. We’re up all night to get lucky.’

Haar kutje is klein en kaal en ze duwt voorzichtig haar schaamlippen opzij.

Aan het einde van de dag had ze de gewoonte de dag in één zin samen te vatten, soms zelfs met een enkel woord: ‘Woensdag

5 maart: Ja.' Of: 'Donderdag 6 maart: Nee.' 'Zo'n lange vrijdag breekt altijd weer mijn hart.' 'Morgen wordt een mooie dag.'

Ik loop door het Heidebos op Borgloo, ik lig op een bed in een hotelkamer in Amsterdam en ik denk: twee gram. Vier pillen. Een vinger ketamine. Achttien sigaretten. En viagra. 'Morgen wordt een mooie dag.'

Dat is het ook. Leven.

Hannah heeft een platte buik; de buikspieren zijn te tellen, haar navel is een klein, rond gaatje. Het laken ligt over haar lendenen als bij een Grieks standbeeld of een Romeinse kopie.

'Vond je het lekker?' vraagt ze.

Ik knik.

'Ik vraag het omdat je niet klaarkwam...'

'Dat lag niet aan jou. Het was de coke, denk ik.' Mijn lul is eindelijk minder hard aan het worden. Mijn ballen zijn van steen.

Hannah draait op haar zij. Ze zegt dat het fijn is dat ik geen baard heb. 'Dat is lekker zoenen. Iedereen heeft tegenwoordig een baard.' Ze gaat met haar vinger over mijn kin en mijn hals naar beneden. Haar vingernagels zijn lang en prachtig gevormd. Ze vijlt, denk ik. Hannah eindigt bij het litteken op mijn borstbeen. 'Deed het pijn?'

Ik haal mijn schouders op. 'Valt mee.' Mijn stem klinkt ijl en ver weg.

Ik word wakker om twaalf uur. Een man met een Werner Herzog-achtige stem praat over de beginnagen van zijn muziekcarrière. Ik heb twee gemiste oproepen van Johan. Ik haal het plastic zakje van Seth en mijn sleutelbos uit mijn broek over de stoel

bij het bureau, loop naar de badkamer en leg het zakje op het zwartmarmeren badkamerblad.

Mijn lul is schraal en rood en hij doet pijn. Onder mijn voorhuid vervelt de huid. Het ziet eruit als nat, stuk gewreven papier. Het pissen duurt eindelijk. Nadat ik heb doorgetrokken, neem ik met mijn huissleutel de twee laatste, grote snuiven.

Hannah slaapt nog als ik de kamer binnenkom, of ze doet alsof. Ik open de minibar en pak een flesje water uit de deur en een reep van het een of ander van de plank daarboven. Ik trek de verpakking open. Ik draai de muziek omhoog.

Buiten is het een heldere winterdag met een ongewoon felle zon. Hannah loopt met me mee naar de hoek van de Runstraat. Ze draagt haar avondkleding weer, maar het valt niet op, door haar jas. Ondanks de zon is het koud. Het komt door de wind.

‘Je gaat me niet om mijn nummer vragen, hè?’ vraagt Hannah. Ze speelt met de duim van haar hand, zoals de wind met haar haar speelt, een beetje onrustig.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Ik denk het niet.’

‘Oké,’ zegt ze. ‘Ik vond het heel gezellig.’ En ze gaat op de toppen van haar tenen staan en geeft me een zoen. Ik kijk hoe ze terugloopt naar het hotel, dan voorbij de ingang gaat en verderop een hoek omslaat, het Molenpad in.